

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 5CoCsp/36/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6119363601
Dátum vydania rozhodnutia: 11. 11. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Mária Vrtochová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2020:6119363601.1

Uznesenie

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Márie Vrtochovej a sudcov JUDr. Eriky Zajacovej a JUDr. Denisa Vékonyho v spore žalobcu : KRUK Česká a Slovenská republika, s.r.o., IČO: 24 785 199, so sídlom Československé armády 954/7, Hradec Králové, Česká republika, zast. ŠMÍDA advokátní kancelář s.r.o., organizačná zložka, IČO: 47 255 773, so sídlom Námestie sv. Egídia 42/97, Poprad proti žalovanej: K. F., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom F. pod R. č. XXX, korešpondenčná adresa N. 22, o zaplatenie 404,51 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovanej proti uzneseniu Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom zo dňa 23. júna 2020, č.k. 11Csp/61/2019-172, takto

rozhodol:

Odvolací súd uznesenie súdu prvej inštancie v napadnutej časti vo výroku II. **p o t v r d z u j e .**
Žalobca **m á** nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalovanej v rozsahu 100%.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým uznesením súd prvej inštancie výrokom I. schválil súdny zmier nasledujúceho znenia: "Žalovaná sa zaväzuje zaplatiť žalobcovi sumu vo výške 404,51 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % zo sumy 404,51 Eur od 25.08.2018 až do zaplatenia, a to v pravidelných mesačných splátkach vo výške 10,00 Eur mesačne na účet žalobcu IBAN: SK36 0900 0000 0051 3684 4651, VS: 6601031918, pričom prvá splátka je splatná najneskôr do 25-teho kalendárneho dňa mesiaca nasledujúceho po mesiaci, v ktorom bude schválený zmier a ďalšie splátky sú splatné vždy do 25-teho kalendárneho dňa príslušného mesiaca, a to všetko pod stratou výhody splátok pri omeškaní čo i len jednej splátky." Výrokom II. žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % proti žalovanej, o ktorej výške bude rozhodnuté samostatným uznesením súdnym úradníkom po právoplatnosti tohto rozhodnutia. Výrokom III. nariadil vrátenie kráteného súdneho poplatku vo výške 14,85 Eur žalobcovi KRUK Česká a Slovenská republika, s.r.o., IČO: 24 785 199, so sídlom Československé armády 954/7, 500 03 Hradec Králové, Česká republika. Výrokom IV. upravil Slovenskú poštu, a.s., CSPPSaA Košice - PSSR so sídlom Thurzova 1, Košice, aby po právoplatnosti tohto uznesenia vrátila žalobcovi KRUK Česká a Slovenská republika, s.r.o., IČO: 24 785 199, so sídlom Československé armády 954/7, 500 03 Hradec Králové, Česká republika, krátený súdny poplatok vo výške 14,85 Eur.

2. V odôvodnení uviedol, že žalobca sa podanou žalobou domáhal voči žalovanej zaplatenia sumy vo výške 404,51 Eur s príslušenstvom titulom Zmluva o úvere č. 6601031918 zo dňa 27.01.2016. Podaním doručeným súdu dňa 04.03.2020 žalobca navrhol uzavrieť so žalovanou súdny zmier v znení, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia, pričom súhlasil s jeho uzatvorením aj bez nariadenia pojednávania. Dňa 12.06.2020 bolo súdu doručené vyjadrenie žalovanej s tým, že nehodlá spor predĺžovať a zbytočne tak zaťažovať súd a súhlasila s návrhom žalobcu na uzavretie zmiernu a tiež s jeho schválením aj bez nariadenia pojednávania. Súd konštatoval, že obe sporové strany súhlasili s uzatvorením zmiernu aj mimo pojednávania, pričom obe sporové strany návrh zmiernu podpísali, keď podľa názoru súdu, by bolo v prípade daného zmierneho riešenia veci nariadenie pojednávania spojené i s navyšovaním trov účastníkov, čo by bolo v rozpore s Čl. 17 CSP, preto súd o návrhu na schválenie zmiernu rozhodol bez nariadenia pojednávania v záujme hospodárnosti a rýchlosti konania.

Nakoľko takto dojednaný zmier nie je v rozpore so všeobecne záväznými právnymi predpismi, súd zmier schválil podľa § 148 ods. 2 CSP. Zo spisu súdu sp. zn. 11Csp/61/2019 súd zistil, že žalobca zaplatil v súvislosti s podanou žalobou súdny poplatok vo výške 16,50 Eur dňa 06.09.2019. Nakoľko sa konanie skončilo schválením súdneho zmiernu do začatia pojednávania, súd vracia žalobcovi podľa § 11 ods. 7, veta prvá zák.č. 71/1992 Zb. súdny poplatok, a to 90 % zo zaplateného poplatku prostredníctvom Slovenskej pošty, a.s.. V zmysle uvedeného súd žalobcovi vracia súdny poplatok vo výške 14,85 Eur. Po právoplatnosti tohto uznesenia, prostredníctvom prevádzkovateľa systému platenia súdnych poplatkov Slovenskej pošty, a.s., bude žalobcovi vrátený súdny poplatok najneskôr do 30 dní odo dňa doručenia odpisu tohto právoplatného uznesenia (§ 11 ods. 6 písm. b) druhá veta zák.č. 71/1992 Zb.). O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP v spojení s § 262 ods. 1 CSP a žalobcovi priznal voči žalovanej nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, pretože žalobca bol v konaní plne úspešný. Nakoľko žaloba bola podaná dôvodne a sporové strany sa na zmiernom riešení sporu dohodli až v priebehu súdneho konania, súd žalobcovi priznal vzniknuté trovy konania. Podľa § 262 ods. 2 CSP, o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

3. Proti tomuto rozhodnutiu podala odvolanie žalovaná, a to proti výroku II.. V odvolaní uviedla, že rozhodnutie považuje za nesprávne. Súdu dostatočne opísala dôvody a rozhodujúce skutočnosti odôvodňujúce jej tvrdenia, ktoré doložila dôkazmi, ktoré sú v jej držaní a ktoré mala k dispozícii a vyhovela návrhu žalobcu na zmier, pretože nechcela naťahovať súdne konanie. Žalovaná ako spotrebiteľ je zo zákona oslobodená od platenia súdnych poplatkov v súlade s ust. § 4 ods. 2 písm. u) Zákona o súdnych poplatkoch v znení neskorších predpisov. Má za to, že žiadne hotové výdavky advokáta neboli, najmä výdavky na súdne poplatky a iné poplatky, cestovné a telekomunikačné výdavky, a výdavky za znalecké posudky, preklady a odpisy, ako aj náhrada za stratu času, na ktoré má advokát voči účastníkovi nárok vo výške, ktorú stanovuje vyhláška. Žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania podľa výsledku ak konanie skončilo zmiernom, pokiaľ v ňom nebolo o náhrade trov dojednané niečo iné; aj v prípade, že sa konanie ukončí súdnym zmiernom, môžu sa v ňom účastníci dohodnúť, že sa jeden z nich zaväzuje nahradiť druhému účastníkovi trovy konania v celom rozsahu alebo sčasti, k žiadnej takejto dohode nedošlo, iba vyhovela návrhu žalobcu na zmier (ktorý podal on, nie ona), pretože nechcela naťahovať súdne konanie. Myslí si, že uzavretie súdneho zmiernu je procesným kompromisom a záujmom účastníkov (záujem a návrh ako prvý podal žalobca, bol to teda jeho záujem). Z tohto dôvodu sa v takom konaní do úvahy neberie výsledok sporu. Preto žiadny z účastníkov právo na náhradu trov konania nemá. Postup pri uzavieraní súdneho zmiernu však umožňuje, aby sa dohodli účastníci aj na náhrade trov konania. V takom prípade sa po schválení súdneho zmiernu nepoužije žiadny výrok o náhrade trov konania (Mazák, 2007, s. 352). V prípade skončenia konania zmiernom sa v zásade o trovách nerozhoduje, ak sa v zmierni účastníci sami dohodli na ich náhrade (čo nebolo), v opačnom prípade žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania. Poukázala na ustanovenie § 257 CSP. Možnosť súdu nepriznať úspešnej strane sporu za určitých špecifických okolností nárok na náhradu trov konania rozhodne nie je žiadnou novinkou. Rovnaké oprávnenie priznávalo súdom aj ustanovenie § 150 OSP. Na rozdiel od predchádzajúcej právnej úpravy je textácia ustanovenia § 257 CSP o niečo „subtilnejšia“ a svojou všeobecnejšou formuláciou len podčiarkuje (zvýrazňuje) oprávnenie súdu zväziť, aké všetky dôvody (okolnosti) možno považovať za hodné osobitného zreteľa oprávňujúce súd rozhodnúť o nepriznaní nároku na náhradu trov konania (úspešnej) strane sporu. Zákonodarcu v dotknutom ustanovení Civilného sporového poriadku nielen, že nevymenúva či bližšie nešpecifikuje, aké všetky prípady možno považovať za prípady osobitného zreteľa oprávňujúce súd nepriznať nárok na náhradu trov konania, ale na rozdiel od predchádzajúcej právnej úpravy dokonca neuvádza ani jedinú kritérium, z ktorého by bolo možné pri interpretácii obsahu pojmu „dôvody hodné osobitného zreteľa“ vychádzať. Táto skutočnosť samozrejme nie je bezúčelová, ale je naopak založená na úplne legitímnom a správnom predpoklade, že dopredu ani nie je možné presne určiť všetky okolnosti, za ktorých nebude spravodlivé zaviazat' neúspešnú stranu povinnosťou nahradiť trovy súdneho konania, respektíve okolnosti, za ktorých nebude spravodlivé zaviazat' stranu, ktorá svojím zavinením vznik trov spôsobila, aby tieto trovy protistrane nahradila. Vzhľadom na už uvedené je teda zrejme, že výklad formulácie „dôvody hodné osobitného zreteľa“ rovnako ako individualizácia a konkretizácia týchto dôvodov je výlučnou úlohou súdov a súdnej praxe. Ani takáto voľná úvaha súdov pri napĺňaní obsahu pojmu „dôvody hodné osobitného zreteľa“ rozhodne nie je neobmedzená a je naopak nepochybne rámcovaná nielen účelom ustanovenia § 257 CSP a účelom právnej úpravy náhrady trov konania ako celku, ale aj požiadavkami kladenými na všetky súdne rozhodnutia ako také. Napriek vyššie naznačeným skutočnostiam o akomsi „tekutom“ a všeobecnom charaktere ustanovenia § 257 CSP, však možno vďaka záverom právnej doktríny a súdnej praxe sformulovať viaceré východiská a limity, ktoré sú súdy

pri aplikácii tohto procesného ustanovenia povinné rešpektovať. V prvom rade platí, že skutočnosť, či v danom sporovom konaní existujú dôvody hodné osobitného zreteľa oprávňujúce súd pristúpiť k aplikácii ustanovenia § 257 CSP skúma súd vždy z úradnej povinnosti. Nie je samozrejme vylúčené, aby nepriznanie nároku na náhradu trov konania úspešnej (oprávnenej) strane navrhovali aj strany sporu, prípadne, aby strany sporu z vlastnej iniciatívy uvádzali skutočnosti hodné osobitného zreteľa, ktorým by svoj návrh podporili (ona nepriznanie náhrady trov konania navrhovala vo svojom vyjadrení na výzvu súdu z 11.6.2020). Má za to, že aplikovať ustanovenie dotknuté procesné ustanovenie, a teda aj moderovať výšku nároku na náhradu trov konania, možno v akomkoľvek sporovom konaní. Platí totiž predpoklad, že okolnosti hodné osobitného zreteľa sa môžu vyskytnúť v akomkoľvek sporovom konaní. Moderovať možno dokonca aj nárok na náhradu trov zastaveného konania, čo potvrdil vo svojej rozhodovacej činnosti nedávno už aj Ústavný súd SR (nález Ústavného súdu SR sp. zn. III. ÚS 98/2018 alebo nález Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 153/2018). Napriek doslovnému zneniu ustanovenia § 257 sa nepriznanie nároku na náhradu trov konania môže týkať všetkých trov alebo len ich časti (ide o tzv. čiastočnú moderáciu, ktorá sa určí podielom z trov, ktoré má strana zaplatiť - a to buď percentuálnym vyjadrením alebo zlomkom). Pre účely moderácie nie je rozhodujúce, na základe akej zásady boli trovy uložené a ktorá strana ich má platiť. Myslí si, že teda podľa jej interpretácie, súd si je v rámci rozhodovania o priznaní nároku na náhradu trov súdneho konania vždy povinný klásť otázku, či by vzhľadom na okolnosti prípadu bolo ich priznanie jednej zo strán sporu v súlade s dobými mravmi (resp. či by bolo príkro nespravodlivé). Naopak, o potrebe odstraňovať tvrdosť prípadného rozhodnutia súdu ukladajúcejho povinnosť nahradiť trovy konania možno hovoriť aj pri aplikácii ustanovenia § 257 CSP zo sociálnych dôvodov. Hoci spomenuté ustanovenie nemá a ani nemôže slúžiť ako nástroj sociálnej politiky a jeho prostredníctvom sa súd nemôže snažiť zmierňovať alebo odstraňovať majetkové rozdiely medzi stranami (nález Ústavného súdu ČR sp. zn. I. ÚS 2862/07), ale napriek tomu je zrejme, že v rámci posudzovania dôvodov hodných osobitného zreteľa je súd povinný vždy prihliadnuť aj na majetkové, sociálne, rodinné, osobné či iné pomery strán sporu. Následne v prípade, že súd u neúspešnej strany identifikuje napríklad obzvlášť nepriaznivú majetkovú situáciu (nizky príjem, vyživovacia povinnosť,...) je jednoznačne oprávnený aplikovať ustanovenie § 257 CSP. V naznačenej súvislosti avšak zdôrazňuje, že súd pri skúmaní existencie sociálnych dôvodov, ako dôvodov hodných osobitného zreteľa, je povinný vždy zohľadniť nielen sociálnu situáciu strany, ktorej má byť uložená povinnosť nahradiť trovy súdneho konania, ale aj sociálnu situáciu sporovej strany (úspešnej strany sporu), ktorej by sa malo z titulu priznania nároku na náhradu trov súdneho konania plniť. Len tak je totiž možné naozaj zohľadniť všetky dôvody hodné osobitného zreteľa a dospieť k preskúmateľnému a spravodlivému rozhodnutiu. Napriek tomu, že ako judikatúra súdov tak aj právna doktrína sa zhodujú, že dôvody hodné osobitné zreteľa nemožno dopredu stanoviť vyčerpávajúcim spôsobom, uvádza aspoň výpočet dôvodov hodných osobitného zreteľa, ktoré uvádza J. Baricová, a to neprimeraná tvrdosť, podiel oboch strán na vzniku a priebehu sporu, povaha a okolnosti sporu, zložitost' doposiaľ neriešenej právnej problematiky, zložitost' prípadov výkladu medzinárodnej zmluvy, osobné pomery strany sporu, nizky príjem. Jej a manželov príjem je cca 200 Eur a 200 Eur (invalidné dôchodky u oboch), výdaje sú SIPO 145 Eur, lieky 20 Eur, ostatné 100 Eur a mimo tohto dlhu majú s manželom ďalších 2 veriteľov o 5 pohľadávkach, ich celkové dlhy sú cca 90500 Eur. Obaja sú v invalidnom dôchodku. Už v jednom súdnom spore boli súdom oslobodení od platenia súdnych poplatkov. Na základe vyššie uvedeného, navrhovala, aby odvolací súd zmenil rozhodnutie súdu prvej inštancie v napadnutej časti tak, že súd stranám nárok na náhradu trov konania neprizná, alebo žalovanej uloží povinnosť žalobcovi zaplatiť sumu vo výške ...Eur v pravidelných mesačných splátkach vo výške 10 Eur mesačne na účet žalobcu k 25.dňu v mesiaci, po zaplatení sumy žalobcovi uvedenej vo výroku I. uznesenia okresného súdu, a to všetko pod stratou výhody splátok pri omeškaní hoci len jednej splátky.

4. Žalobca v písomnom vyjadrení k odvolaniu uviedol, že nesúhlasí s názorom žalovanej. Žalovaná založila svoj právny názor na tom, že žiadna zo strán nemá mať pri schválení zmiernosti automatický nárok na náhradu trov konania, keďže podľa nej mala chýbať dohoda strán na náhrade týchto trov konania, pričom poukázala na odbornú literatúru a odvolala sa na znenie návrhu žalobcu. Poukázal na znenie svojho návrhu na zmier zo dňa 2.3.2020, ktorého ods. 1 znel nasledovne: "Súd zaviazá žalovanú zaplatiť žalobcovi: a) sumu vo výške 404,51 Eur spolu so zákonným úrokom z omeškania zo sumy 404,51 Eur od 25.8.2018 až do zaplatenia a b) náhradu trov konania v plnom rozsahu, (...); pričom zastáva názor, že ak žalovaná súhlasila s navrhnutým znením (nedisponuje takouto informáciou), tak k dohode na texte zmiernosti jednoznačne došlo v plnom rozsahu a to vrátane dohody o náhrade trov konania. Návrh žalobcu na znenie zmiernosti bol kompromisom z dôvodu deklarovanej ťažkej životnej situácie žalovanej a to iba v časti spôsobu úhrady priznaného nároku (teda nie v nároku ako takom). Účelom kompromisu

nebolo zbaviť žalovanú povinnosti znášať svoje záväzky, ale v rámci možností jej tieto záväzky primerane uľahčiť znášať; preto aj žalobca vyslovil súhlas s nízkymi desať eurovými splátkami. Zastáva názor, že trovy konania boli zo strany žalobcu vynaložené účelne a v primeranom rozsahu, pretože žalovaná doteraz žalobcovi dobrovoľne neplnila ani len čiastočne. Nepriznaním nároku na náhradu trov konania z dôvodu osobitného zreteľa nie je možné trestať žalobcu za to, že sa svojho nároku musel domáhať súdnou cestou voči neporiadnemu spotrebiteľovi, ktorý ešte nevrátil ani poskytnutú istinu. Jedinou ďalšou možnosťou, ako vie v tejto žalovanej uľahčiť s plnením náhrady trov konania, je súhlas so splátkami aj v tejto časti záväzku. Posúdenie primeranosti takejto možnosti v ako aj prípadnú výšku splátok ponechá na uvážení súdu. Zároveň si uplatňuje nárok na trovy odvolacieho konania.

5. Žalovaná v písomnom vyjadrení k vyjadreniu žalobcu uviedla, že nesúhlasí s názorom žalobcu. Vzhľadom na skutočnosť, že nehodlala spor predlžovať a zbytočne tak zaťažovať súd, súhlasila s návrhom žalobcu na uzavretie zmiernosti za nasledovných podmienok súhlasila, aby súd schválil zmier aj bez nariadenia pojednávania s tým, že je povinná žalobcovi zaplatiť sumu vo výške 404,51 Eur spolu so zákonným úrokom z omeškania vo výške 5% p.a. zo sumy 404,51 Eur od 25.8.2018 až do zaplatenia a to všetko v pravidelných mesačných splátkach vo výške 10 Eur mesačne na účet žalobcu k 25.dňu v mesiaci a to všetko pod stratou výhody splátok pri omeškaní hoci len jednej splátky a s tým, že sa náhrada trov konania žalobcovi ani žalovanej nepriznáva. Je toho názoru, že žalobca svojím vyjadrením len zbytočne predlžuje a zaťažuje súd, čomu sa ona chcela vyhnúť, aj cez všetky jej námietky k vzneseným nárokom žalobcu vrátane jeho aktívnej právnej legitímácie v tomto spore. Za úplne mylný považuje názor žalobcu, že súhlasila s navrhnutým znením k dohode na texte zmiernosti vrátane dohody o náhrade trova konania. To vyjadrila aj vo svojom podaní (vyjadrení) zo dňa 11.6.2020 s tým, že s náhradou trov žalobcu nesúhlasí. Ak žalobca chcel uľahčiť jej situáciu, tak mal súhlasiť aj s jej návrhom na zamietnutie týchto trov. Je toho názoru, že žalobca zbytočne dopytuje náhradu trov konania a všetkých poplatkov, toho mohli dosiahnuť aj bez súdneho pojednávania a nadobúda tak dojem, že len chcú zarobiť aj na poplatkoch za súd a za ich stratu času, a prípadne aj cestu. V minulej právnej úprave v ustanovení § 146 ods. 1 OSP sa uvádzalo, že v prípade skončenia konania zmiernosti sa v zásade o trovách nerozhoduje, ak sa v zmiernosti účastníci sami dohodli na ich náhrade (čo v jej prípade nebolo), v opačnom prípade žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania. V novej úprave však už obdobné ustanovenie nenachádzame. Tiež je na pováženie, či aj v prípade konsenzu účastníkov ohľadom náhrady trov konania mal súd aplikovať ustanovenie § 262 podľa ktorého o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí, avšak o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie až po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník. Zmier navrhol žalobca, nie ona, týmto zmiernosti došlo k zastaveniu konania a tak v zásade, aj pri zastavení konania je treba rozhodnúť o náhrade trov konania, teda treba zisťovať procesné zavinenie zastavenia konania. Ak súd zistí, že žiadna zo strán zastavenie konania nezavinila, rozhodne, že žiadna zo strán nemá právo na náhradu trov konania (§ 256 CSP a contrario). Aj v práve platí, že zásady vždy majú svoje výnimky, a preto ani zásadu, že „víťaz berie všetko“ nemožno absolutizovať. Naš právny poriadok totiž predvídavo počíta s tým, že nie vždy musí byť vzhľadom na všetky okolnosti prípadu spravodlivé, aby neúspešná strana sporu uhradila úspešnej strane sporu (všetky) náklady, ktoré úspešnej strane sporu v súvislosti s vedením konania vznikli. Výrazom takejto výnimky je v rámci nášho platného právneho poriadku práve ustanovenie § 257 Civilného sporového poriadku, ktoré súdu vo výnimočných prípadoch umožňuje nepriznať úspešnej strane sporu nárok na náhradu trov súdneho konania. Ustanovenie § 257 CSP umožňuje súdu vždy zvážiť všetky okolnosti každého jednotlivého prípadu, zobrať do úvahy dôvody hodné osobitného zreteľa a výnimočne nepriznať nárok na náhradu trov súdneho konania tej strane sporu, ktorá by inak na náhradu takýchto trov konania mala v zmysle príslušných zákonných ustanovení právny nárok. Žalovaná ako spotrebiteľ je zo zákona oslobodená od platenia súdnych poplatkov v súlade s ust. § 4 ods. 2 písm. u) Zákona o súdnych poplatkoch v znení neskorších predpisov. Je tu obava, že výkon rozhodnutia ohrozí žalovanú v jej právach a spôsobí jej vážnu ujmu, ku ktorej už došlo uplatňovaním práva žalobcu na základe úverovej zmluvy (ktorú platnosť spochybňovala) a naplnenie uznesenia by jej spôsobilo vážnu ujmu. Súčasný príjem s manželom majú cca 200 Eur a 200 Eur (invalidný dôchodok), výdaje SIPO 145 Eur, lieky 20 eur, ostatné 100 Eur a mimo tohto dlhu majú ďalších 3 veriteľov o 7 pohľadávkach. Ich celkové dlhy činí cca 90500 Eur + dražba ich nehnuteľnosti. Sú v invalidnom dôchodku, bez pomoci detí by dávno asi už pokapali. Na základe vyššie uvedeného, navrhovala, aby odvolací súd rozhodnutie okresného súdu zmenil tak, že stranám nárok na náhradu trov konania neprizná.

6. Krajský súd ako odvolací súd preskúmal vec podľa § 379, § 380 CSP, bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 CSP a dospel k záveru, že uznesenie súdu prvej inštancie je potrebné v napadnutej časti vo výroku II. podľa § 387 ods. 1, 2 CSP ako vecne správne potvrdiť.

7. Uznesenie súdu prvej inštancie vo výrokoch I., III., IV. odvolaním napadnuté nebolo a preto v týchto výrokoch je rozhodnutie súdu prvej inštancie právoplatné a rozhodovaním odvolacieho súdu nedotknuté.

8. Z obsahu spisu vyplýva, že žalobca sa podanou žalobou domáhal od žalovanej zaplata sumy vo výške 404,51 Eur s príslušenstvom titulom Zmluva o úvere č. 6601031918 zo dňa 27.01.2016. Súd prvej inštancie uznesením výrokom I. (ktorý nebol napadnutý odvolaním) schválil súdny zmier v znení, že žalovaná sa zaväzuje zaplatiť žalobcovi sumu vo výške 404,51 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % zo sumy 404,51 Eur od 25.08.2018 až do zaplata, a to v pravidelných mesačných splátkach vo výške 10,00 Eur mesačne na účet žalobcu IBAN: SK36 0900 0000 0051 3684 4651, VS: 6601031918, pričom prvá splátka je splatná najneskôr do 25-teho kalendárneho dňa mesiaca nasledujúceho po mesiaci, v ktorom bude schválený zmier a ďalšie splátky sú splatné vždy do 25-teho kalendárneho dňa príslušného mesiaca, a to všetko pod stratou výhody splátok pri omeškani čí i len jednej splátky a výrokom II. o trovách konania rozhodol v zmysle podľa § 255 ods. 1 CSP tak, že žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % proti žalovanej, o ktorej výške bude rozhodnuté samostatným uznesením súdnym úradníkom po právoplatnosti tohto rozhodnutia.

9. Podľa § 255 ods. 1 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

10. Podľa § 262 ods. 1 a 2 CSP <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2015/160/>> o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

11. Podľa § 257 CSP súd výnimočne neprizná náhradu trov konania, ak existujú dôvody hodné osobitného zreteľa.

12. V sporových konaniach sa pri rozhodovaní o nároku na náhradu trov konania uplatňuje tzv. zásada úspechu (§ 255 ods. 1 CSP). Podľa tejto zásady súd strane, ktorá mala v konaní úspech, prizná nárok na náhradu trov konania podľa jej pomeru úspechu v konaní a to proti strane neúspešnej. Úspech vo veci sa zisťuje porovnaním žalobnej žiadosti (petitu) a výroku rozhodnutia, ktorým sa vo veci rozhodlo. Úspech v konaní teda treba chápať v závislosti od výsledku súdneho sporu, pričom pod úspechom treba rozumieť úspech v zmysle procesného výsledku.

13. Povinnosť priznať náhradu (účelne) vynaložených trov konania v plnom rozsahu úspešnému účastníkovi platí za predpokladu, že súd nevyužije možnosť rozhodnúť v súlade s ustanovením § 257 CSP (pozri uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 17. októbra 2011, sp. zn. 7 Cdo/129/2011).

14. Ustanovenie § 257 CSP <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2015/160/>> predstavuje odchýlku zo zásady zodpovednosti za výsledok (§ 255 CSP <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2015/160/>>) a umožňuje výnimočne nepriznať náhradu trov konania, ak sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa. Použitie tohto ustanovenia je odôvodnené tam, kde by strohá aplikácia ustanovenia o náhrade trov konania mohla v konkrétnych prípadoch viesť k nežiaducej tvrdosti. Existenciu dôvodov hodných osobitného zreteľa musí tvrdiť a preukázať strana inak povinná zaplatiť náhradu trov konania. Výnimočnosť prípadu môže spočívať jednak v okolnostiach danej veci, ale i v okolnostiach na strane strán sporu. Úvaha súdu o tom, či ide o výnimočný prípad a či sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa, musí vychádzať z posúdení všetkých okolností konkrétnej veci. Obyčajnú nesolventnosť strany bez ďalšieho, pritom nemožno považovať za dostatočný dôvod, k uplatneniu § 257 CSP <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2015/160/>>. Pri posudzovaní výnimočnosti dôvodov hodných osobitného zreteľa, je potrebné prihliadnuť k pomerom oboch strán (pozri uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 14.9.2011, sp. zn. 4MCdo/4/2010 <<http://merit.slv.cz/4MCdo/4/2010>>).

15. Žalovaná sa v podanom odvolaní domáhala aplikácie § 257 CSP z dôvodu jej sociálnych a majetkových pomerov.

16. Po preskúmaní veci odvolací súd dospel k záveru, že v danom prípade pri rozhodovaní o nároku na náhradu trov konania v konaní neboli splnené zákonné podmienky na aplikáciu vyššie citovaného § 257 CSP, a to vzhľadom k neexistencii dôvodov hodných osobitného zreteľa, nakoľko žalovaná tak pred súdom prvej inštancie ako ani v odvolaní nepreukázala, že jej majetkové, sociálne, osobné a ďalšie pomery odôvodňujú použitie vyššie uvedeného ustanovenia, a to aj napriek skutočnosti, že žalovaná bola uznesením sp. zn.10Csp/19/2018-10 zo dňa 17.05.2018 v inej veci oslobodená od súdnych poplatkov. Medzi základné procesné povinnosti strany sporového konania patrí označiť skutkové tvrdenia dôležité pre rozhodnutie vo veci a podprieť svoje tvrdenia dôkazmi. Žalovaná si svoju povinnosť v tomto smere nespĺnila a tak jej tvrdenia o svojich pomeroch, ktorých preukázanie by predstavovalo možnosť aplikácie § 257 CSP, zostali v rovine nepreukázaných skutočností. V tejto súvislosti v podanom odvolaní doložila na preukázanie jej sociálnych pomerov iba rozhodnutie v inej veci, v ktorej jej bolo priznané oslobodenie od súdnych poplatkov. V takto jedinej preukázanej skutočnosti odvolací súd nezhliadol dôvodnosť aplikácie § 257 CSP, keď uloženie povinnosti žalovanej nahradiť trovy konania žalobcovi v danej veci nebude v súvislosti s majetkovým stavom žalovanej predstavovať neprimeranú tvrdoť.

17. Podľa názoru odvolacieho súdu teda nemožno vyvodiť záver, že preukázané pomery žalovanej, vrátane jej postoja ku konaniu, kedy súhlasila so zmierním v znení ako bola podaná žaloba, a to ich posúdením jednotlivito a vo vzájomných súvislostiach odôvodňujú potrebu, pre ktorú by mal odvolací súd napadnuté uznesenie zmeniť a rozhodnúť tak, že žiadna zo strán nemá nárok na náhradu trov konania, resp. pre iný dôvod rozhodnutie súdu prvej inštancie v napadnutej časti vo výroku o nároku na náhradu trov konania (výrok II.) zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Pokiaľ teda žalovaná v odvolaní poukazuje na existenciu dôvodov hodných osobitného zreteľa v zmysle ust. § 257 CSP, pre ktoré by súd žalobcovi náhradu trov konania nemal priznať, odvolací súd sa s touto argumentáciou nestotožnil. Je totiž zrejmé, že v záujme aplikácie uvedeného ustanovenia by muselo ísť o celkom výnimočný prípad, a to buď z hľadiska predmetu konania, alebo z hľadiska okolností vyskytujúcich sa na strane strán sporu.

18. Odvolací súd záverom uvádza že pokiaľ žalovaná v podanom odvolaní žiadala, aby súd žalovanej uložil povinnosť žalobcovi zaplatiť sumu vo výške ...Eur (náhradu trov konania)v pravidelných mesačných splátkach vo výške 10 Eur mesačne na účet žalobcu k 25.dňu v mesiaci, po zaplatení sumy žalobcovi uvedenej vo výroku I. uznesenia okresného súdu, a to všetko pod stratou výhody splátok pri omeškaní hoci len jednej splátky, že napadnutým uznesením súd prvej inštancie rozhodoval o nároku na náhradu trov konania a nie o výške, o ktorej bude rozhodnuté samostatným uznesením súdnym úradníkom po právoplatnosti tohto rozhodnutia, preto v tomto štádiu konania nebol jej návrh opodstatnený.

19. Vzhľadom na vyššie uvedené súd prvej inštancie rozhodol správne, keď žalobcovi (ako úspešnej strane) priznal nárok na náhradu trov konania voči žalovanej v plnom rozsahu, preto odvolací súd uznesenie súdu prvej inštancie v napadnutej časti vo výroku II. podľa ust. § 387 ods. 1, 2 CSP ako vecne správne potvrdil.

20. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP. V odvolacom konaní úspešnému žalobcovi odvolací súd priznal nárok náhradu trov odvolacieho konania voči žalovanej v rozsahu 100% s tým, že o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

21. Rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu jednohlasne.

Poučenie:

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancie. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolania musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).